

İsa Akgül Yazdı

İSA AKGÜL YAZDI

Canlı ve diriliğin belirtisi nefes, öyle bir hızla yol alıyor ki... Son durağın bitiş noktasına ulaşabilmek için tüm gücünü kullanarak, belirlenen ritmin biraz üzerinde efor sarf ediyor hedefe ulaşmak için... Nefesli hayatın geçen dilimine dalıp gittiğimizde, film şeridi gibi izlediğimizde, yaşanılanları hatırlayıp tasniflediğimizde bu hızlı akışı rahatlıkla görebiliyoruz yeniden yaşıyormuşuz gibi... Kopan her takvim yaprağı, bugünden düne göç eden zaman demi, uzayın boşluğuna günlük gönderdiğimiz kelimeler katarı, cümleler filosu; bizden yüklendikleri ile mazinin derinliğine, bir daha gelmemek üzere gömülüp gidiyor tüm donanmışlıklarıyla. A' dan Z'ye kadar, olumlu-olumsuz, doğru-yanlış, iyi- kötü, o gün yaşanmışlıkları yüklenerek hayat deryasının en dip noktasına taht kuruyor rahatsız edilmemek üzere... 'Başlangıç' ile 'son 'arasındaki çizilen yolun etapları bazen çakıllı, dikenli, bazen keçi yolu, tozlu topraklı, bazen de asfalt ve duble. Tek düze değil. Dolambaçlı. Keskin virajlı. Dik yokuşlu. Sert inişli. 'Hal'in mevsimine göre ıslak -kuru. Çamurlu-çamursuz. Güneşli- güneşsiz. Buzlu-buzsuz. Sıcak-soğuk. Karanlık-aydınlık. Yol durumu ne olursa olsun, hayat tekerleği, öyle ya da böyle dönmeye devam ediyor dimdik ayakta durabilme, mücadelesini sürdürebilme ve 'imtihan'ı kazanabilme azmiyle... İnanıyorsanız (ki ben inanıyorum) ömür bir imtihan yoludur. Sahip olduklarımız, kazandıklarımız, kaybettiklerimiz, kavuştuklarımız, kavuşamadıklarımız, elde ettiklerimiz, yitirdiklerimiz, biriktirdiklerimiz, harcadıklarımız, infak edip etmediklerimiz, değer verdiklerimiz, canımızdan daha üstün gördüklerimiz ve daha niceleri, birer imtihandır. İnsan, 'sonlu hayat'ta iken 'sonsuz hayat'ı usunda sabitlerse, imtihanı kazanmaya odaklanır müjdeleri düşünerek. Kendisinin bulunduğu hayat çizgisindeki noktanın, en üst seviyesinde yer alan noktalardan ziyade, en alt noktalara bakar, değerlendirir, analiz yapar, bulunduğu noktadaki nimetleri kavrar ki bu hal şükür gerektirir. Sabır dostunu yanına almayı da unutmaz. Sabır ve şükürle dost olmayan, maddenin kuşattığı yürek israflıdır. Nasırlıdır. Nasırlı yüreklerin katreleri de nasırlıdır. Nefsin tozlarını üfleyemeyen kalbe sahiptir. Hakikatin sırrına eremeyendir. Derinden

gelen, derine akan gözyaşlarını göremeyendir. Yüzeydedir ki daima silinmeye mahkumdur.

Şükür; arı ve duru yüreğin sırrıdır. Pak ve ak kalbin ziyasıdır. Nar ile narlaşan narlı sadrın yansımasıdır. Maşuku için görmeyen gözün kandilidir. Lal olan dilin yüklü kelimeleridir. Dilin yüreğinden, yüreğin diline dökülen nar taneli harflerin dökülmesidir. Sonsuz gök kuşağının gül kokulu yolunda yol almaktır. Yürekleri yürek kılan duadır. Yüreklerle yürekçe yürümektir. Yandıkça kül olmanın değil, kul olmanın niyetidir. Karanlığın hilalinde, aydınlığın nurunda Sahibine vuslatın adıdır. İnsanlarının bir birini 'alet' değil, 'ayet'(apaçık bir delil) görmenin güneşidir.

Sabır; yüreğin güneşidir. Mehtabıdır. Yıldızıdır.

Toprağıdır. Ab-ı hayatıdır. Filizidir. Yemyeşil ovadır. Simsiyah labirenti beyaza dönüştürür. Bereketli rahmet damlasıdır. Şifalı kar'ın kristalidir. Kirlenmeyen rengidir. Pas tutmayan öz maddesidir. Denizdeki baharıdır. Sessiz konuşan lisanıdır. Gören gözüdür. Sisli kelimeleri sissiz, dağın sisini gül kokulu kılandır. Yaralara merhemdir. Gözden düşen damlaların düştüğü yerdeki sızısını yok edendir. Kuruyan hisleri canlandırır. Tüm kirleri dünyanın görünmeyen yüzüne bırakandır. Buzlanan yürekten sakat doğan kelimeleri, dua dostuyla el ele verip, kalbin Sahibine aşkı pekiştirir.

Nefesli yaşamdan nefessiz olana yol alırken, geçmiş zamanın yanan yapraklarının küllerinden, yeni bir doğuş, yeni bir diriliş, yeni bir filiz arzu edip bekliyor isek, her etapta yaşananlara karşı sabır elbisesini giymek, verilen nimetleri düşünüp şükür etmek, hayr ve güzelliğin olması için de dua ile her daim candan dost olmak gerekir. Ne mutlu yürek yarasıyla dost olabilenlere.